

Una solució pels 3300 represaliats en la lluita política

written by Llorenç Prats | 12 de setembre de 2021

A tots els que per diverses raons, normalment en topades fruit d'aldarulls provocats pel conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol, queden amenaçats per l'acció de la justícia espanyola se'ls podria dir que la seva lluita té sentit si no reconeixen els tribunals ni les formes dels seus perseguïdors i que cal que esperin, pacientment, el pitjor veredict, fins que siguin alliberats.

Aquesta posició, en general, no és la que es defensa i el que es fa és acudir a la justícia espanyola, al sistema el qual es combat políticament per a la seva substitució, tot cercant una pena mínima o l'absolució. En el cas dels condemnats injustament, com s'ha vist, fins i tot, reclamant i obtenint l'indult, en alguns casos.

El que seria d'esperar és que aquesta posició coherent i legítima, la de no reconèixer els tribunals espanyols com a titulars de competències jurisdiccionals sobre els catalans, provingués d'un lluitador amb plena consciència política de la seva acció presumptament delictiva. Hom ho havia imaginat d'algun dels "presos polítics" i en especial dels representants de les entitats civils. Malauradament no ha estat així. Els perseguïts i amenaçats han acabat acceptant les normes i els dictats dels seus botxins.

A la pràctica els que vaticinen des del sofà no tenen cap autoritat per ni tan sols proposar un semblant nivell de coherència als que se l'han jugada demostrant la virulència del conflicte que de forma permanent s'intenta silenciar. Aquesta determinació coherent en lideratge hauria de venir

dels que més volen fer en el cos a cos de l'ocupació intransigent que pateixen els catalans en el seu propi país.

Però per altra banda, atesos els fets, hom pot plantejar-se si el tipus d'enfrontament, embat o confrontació que es planteja, sense assumir d'arrel la intromissió judicial espanyola, no és més que una eina de desgast sense sentit per cansar, fins que quedin exhausts, els catalans.

El combat polític és el combat de les urnes en democràcia, i això significa que opcions íntegrament lleials al poble siguin les que copin les institucions. I en aquest combat, el més decisiu dins el context europeu, no s'hi troben molts dels que s'apunten a fer valer la seva disconformitat davant dels diferents funcionaris policials, oferint-se a una repressió gratuïta.

L'expressió pacífica i democràtica del mandat democràtic del primer d'octubre ha de poder entrar a les institucions catalanes perquè és l'expressió d'una majoria nacional que ara no té veu. Les principals forces independentistes actuals s'han avingut a "un pla d'estabilització" que malmet la causa justa de la independència de Catalunya. Vet aquí, per tant, que un relleu generacional profund en formes i idees ja s'escau urgent pel país.

Els catalans s'han passat prop de quatre anys mostrant solidaritat i acompanyament (també en defensa jurídica) els represaliats per la causa de la independència de Catalunya i al fer-ho han validat, en espiral, el sistema judicial espanyol des del moment que busquen la protecció en el seu estat de dret, en comptes d'esperar, patint, que el nou estat de dret català els alliberi.